

opusdei.org

Prelatovo pismo (14. februar 2017) | Sklepi Generalnega kongresa

Prelatovo pismo povzema
sklepe zadnjega Generalnega
kongresa, ki se je odvijal
januarja letos.

11. Mar. 2017

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

1. Močno sem si želel, da bi vam ponovno pisal, tokrat nekoliko bolj obširno. S temi vrsticami vam želim posredovati sklepe zadnjega Generalnega kongresa, ki je zasedal v Rimu meseca januarja. Prav tako kot don Javier leta 2010 to počnem zato, ker želim, da bi vsi vi občutili težo Dela, težo duš, odgovornost za to malo družino, ki ji pripadamo. Skupaj s celotno Cerkvijo si prizadevamo, da bi, kot pravi apostol Pavel, spravili svet z Bogom (prim. 2 Kor 5,19): velikanska naloga, ki bi ji ne bili kos, če bi ne mogli računati na božjo milost.

Kot sem v svojem prvem pismu kot oče tega delčka Cerkve z besedami svetega Jožefmarija zapisal, je naša naloga, da odrešimo in posvetimo naš čas, da razumemo in delimo želje drugih. Zdaj povzemam rdečo nit teh besed: ***Ni res, da so danes vsi ljudje — mišljeno na splošno kot celota —, nedostopni in ravnodušni do***

tega, kar krščanska vera uči o usodi in bistvu človeka. Ni res, da se ljudje današnjega časa zanimajo samo za zemeljske stvari, nočejo pa gledati v nebo. Čeprav ne manjka zaprtih ideologij in ljudi, ki jih podpirajo, obstajajo v našem času velika hrepenenja kot tudi podla dejanja, junaštva in strahopetnosti, veselje in razočaranje, ljudje, ki sanjajo o novem, pravičnejšem in bolj človeškem svetu, ter drugi, morda razočarani nad propadom svojih prvotnih idealov, ki se zatekajo v egoizem in iščejo zgolj lastno zadovoljstvo ali pa ostanejo potopljeni v zmoto.

Vsem tem moškim in ženskam, kjerkoli že so, v trenutkih navdušenja ali v krizah in porazih, moramo sporočiti slovesno in odločno oznanilo svetega Petra iz časa po binkošti: Jezus je vogelni kamen, Odrešenik,

vse v našem življenju, kajti izven njega pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili (Apd 4,12)^[1].

Vsi s Petrom po Mariji k Jezusu

2. Papež je za Cerkev Peter, ki razglša Kristusa svetu in oznanja veselje evangelija^[2]. Generalni kongres je v prvi vrsti želel ponovno potrditi našo sinovsko povezanost s papežem in se znova pridružil molitvi, ki nas jo je naučil sv. Jožefmarija: ***omnes cum Petro ad Iesum per Mariam***^[3].

Papežu Frančišku smo poleg mnogih drugih stvari hvaležni za jubilejno leto usmiljenja, njegov zgled pobožnosti in skromnosti, apostolski zagon, ki ga daje vsemu svetu, njegovo bližino do ljudi, zlasti tistih v največjih potrebah. Prav tako smo mu hvaležni, da je v okviru svoje petrinske službe sprejel odločitev, da don Álvaro razglasi za blaženega.

Kongres je želel tudi izraziti svoje priznanje papežu, da me je potrdil kot naslednika sv. Jožefmarija, bl. Álvara in don Javierja na čelu Dela in me še na dan moje izvolitve imenoval za prelata Opus Dei. Zapisal sem že, da sem bil zmeden, obenem pa vesel edinosti, ki nam jo daje Sveti Duh, neskončna Ljubezen. Živeti želim samo za to, da bi bil dober oče vsakemu izmed vas, in bi bil kljub svojim omejitvam deležen ljubečega božjega očetovstva. Ganilo me je tudi, da mi je sveti oče 1. februarja želel napisati pismo spodbude in me priporočiti varstvu Device Marije.

Graditi na skali

3. Kako naj se odzovemo na tolikere milosti, moje hčere in sinovi?

Obnovimo željo, da bi poosebljali in zvesto posredovali duha Opus Dei, kot nam ga je posredoval sv.

Jožefmarija, in se pri tem oprimo na

globok pomen našega božjega otroštva v Kristusu ter odločno iščimo Boga pri svojem poklicnem delu in v običajnih okoliščinah našega življenja, da bi bili sol in luč sveta (prim. *Mt* 5,13-14). Krščanska poklicanost je nekaj veličastnega, vodi k našemu skrivnostnemu poistovetenju z učlovečeno Besedo, kar je sv. Janez Pavel II. nekoč izrazil z drznimi besedami, pri čemer se je naslonil na drugi vatikanski koncil: »Po milosti, ki jo prejeme pri krstu, je človek deležen večnega rojevanja sina iz Očeta, saj postane Božji posinovljenec, sin v Sinu.«^[4]

4. Don Javier bil dober božji sin in zvest sin sv. Jožefmarija. Ta zvestoba je bila smisel njegovega življenja. Splošni kongres daje Bogu hvalo za življenje in nauke človeka, ki je bil naš prelat med leti 1994 in 2016. Verniki Prelature, člani Duhovniške družbe sv. Križa in sodelavci so tudi izpostavili ljubezen, ki jo je don

Javier gojil do Cerkve in tega dela božjega ljudstva, ki je Opus Dei. Don Javier je dal rodoviten zgled pastoralne ljubezni, ki se je izražala v povezanosti s svetim očetom in z vsemi njegovimi brati škofovskega zbora, v njegovi gorečnosti za duše ter aktivni skrbi za bolne in najbolj pomoči potrebne. Zato želim na tem mestu podati, tega boste zagotovo veseli, splošno mnenje članov kongresa in mnogih drugih oseb, da bi bilo prav zbrati spomine in pričevanja o don Javierju, njegovem predanem življenju in njegovih naukih.

Poleg tega je kongres potrdil, koliko dobrega prinesejo beatifikacije in kanonizacije vernikov iz Opus Dei v različnih deželah, ter pomen nadaljnjega širjenja njihovih zasebnih pobožnosti, da bi mnogim dušam pomagali odkriti božjo ljubezen in veselje krščanskega življenja sredi sveta, o čemer sta

poleg mnogih drugih pričevala častitljiva božja služabnika Isidoro Zorzano in Montserrat Grases. Z venčanjem zaslug svetnikov venča Gospod svoje darove^[5]. Po svetnikih častimo trikrat svetega Boga in obnovljamo svojo željo po svetosti: po ljubezni do Boga in do bližnjih v Njem.

5. Administracija v centrih Opus Dei, ki predstavlja ***apostolat apostolata***, je kot njegova »*hrbtenica*«^[6]. Kongres je želel ponovno poudariti odločilno vlogo njihovega dela, ki si prizadeva v Delu ustvariti družinsko vzdušje in pomagati tistim, ki prihajajo v naše hiše, da bi na viden način začutili to stvarnost. Odgovorimo na ta dar z molitvijo, da bo Gospod blagoslovil to delo z mnogimi poklici in da bo sijoč zgled vrednosti in dostojanstva gospodinjska dela. Ženske v Prelaturi bodo preverile storitve, ki jih nudi administracija glede na trenutne okoliščine in potrebe, da bi še naprej

ohranjali vzdušje domačnosti ter človeško in družinsko toplino, zaradi česar resnično postane vsak center za nas Betanija.

6. Kongres je izrazil svojo hvaležnost tistim, ki so bili *custosi* don Javierja, za predanost, ki so mu jo izkazovali, in poleg tega poudaril veliko vrednost podpore starejših vernikov in bolnikov, ki z veseljem in preprostostjo darujejo svoje omejitve za nadaljnje pospeševanje evangelizacije, ki jo Delo razvija po vsem svetu. Temu tihemu naporu se nedvomno pridružuje skrbna pozornost tistih, ki zanje skrbijo z ljubeznijo in v duhu služenja ter tako sledijo tradiciji, ki smo jo podedovali od sv. Jožefmarija kot pomemben del družinskega duha. Moje hčere in sinovi, mnogo je odvisno od tega, kako skrbimo za starejše in bolne!

Generalni kongres je izrazil svoje priznanje tudi vašim bratom in

sestram, ki so v preteklih letih začeli apostolsko delo v novih deželah; zapustili so svoj dom, da bi uresničevali Delo tudi drugod. Gotovo se spomnite, kako pogosto nam je don Javier govoril, da je še veliko dobrih ljudi vsepovsod, ki čakajo na nas.

Trenutni izzivi na področju izobraževanja

7. Apostolski zagon, sad Svetega Duha, je bil podprt s temeljitim izobraževalnim delom, ki ga Prelatura nudi svojim vernikom in predstavlja njeno poslanstvo: **povsod po svetu razvija veliko katehezo**^[7]. Kongres je želel poudariti nekatere vsebine tega izobraževanja v sedanjih okoliščinah. Dovolite mi, da jih v nadaljevanju navedem, da bi nam v vsakem območju Prelature, v vsakem centru, v vsaki družini mojih hčera in sinov, v vsaki duši, luč in moč milosti dala videti, kaj še lahko

storimo, in predvsem, kako bi lahko izboljšali to, kar že delamo.

8. Najprej smo razmišljali o središčnosti osebe Jezusa Kristusa, ki ga želimo poznati, biti z njim in ga ljubiti. Postaviti Jezusa v središče našega življenja pomeni bolj se poglobiti v kontemplativno molitev sredi sveta in pomagati drugim, da gredo po ***poteh kontemplacije***^[8]; odkrivati z novo jasnostjo antropološko in krščansko vrednost različnih asketskih sredstev; doseči osebo v njeni celovitosti: razumu, volji, srcu, odnosih z drugimi; spodbujati notranjo svobodo, ki nas vodi k temu, da počnemo stvari iz ljubezni; pomagati k razmišljanju, da bi vsakdo odkril, česa ga prosi Bog in sprejemal odločitve s polno osebno odgovornostjo; negovati zaupanje v božjo milost, da bi izstopili iz voluntarizma in sentimentalnosti; izpostaviti ideal krščanskega življenja, ne da bi ga zamenjali s

perfekcionizmom, in pokazati, kako živeti s svojo slabotnostjo in slabotnostjo drugih; zavzeti vsakdanjo držo zaupne vdanosti, ki temelji na božjem otroštvu, z vsemi posledicami, ki jih to prinaša.

Na ta način se krepi čut za poslanstvo našega poklica, s polno in radostno izročitvijo: ker smo poklicani, da s prizadevnostjo in spontanostjo prispevamo k izboljšanju sveta in kulture našega časa, tako da bi se odprla za božje načrte glede človeštva: *cogitationes cordis eius*, misli njegovega srca ostanejo *od roda do roda* (Ps 33 [32] 11).

V tem smislu se je dobro truditi, da bi si vsi želeli živeti s srcem v Bogu in zato nenavezani na materialne stvari. Svobodni za ljubezen: to je smisel našega duha uboštva, skromnosti in nenavezanosti,

evangeljskih vidikov, ki jih zelo ceni učiteljstvo papeža Frančiška.

Poleg tega nas bo naša ljubezen do Cerkve gnala, da bomo priskrbeli sredstva za razvoj apostolskega dela in v vseh spodbujali navdušenje za njihov poklic: v tistih, ki še študirajo in gojijo velike želje po izgradnji družbe, kakor tudi v tistih, ki svoj poklic že opravljajo; dobro je, da s pravimi nameni spodbujajo sveto željo, da bi prišli daleč in pustili sledi. Obenem spodbujam vse numerarije, naj se aktivno in velikodušno dajejo na razpolago, da bi se z enakim poklicnim navdušenjem posvečali izobraževalnim in vodstvenim nalogam.

9. Ta širok pogled nas vabi, da obnovimo željo po širjenju, kot na začetku Dela, da bi mnogim dušam prinesli veselje evangelija, da bi mnogi zaznali ***privlačnost Jezusa Kristusa***^[9]. Naš oče nam je govoril:

Če želimo, da nas bo več, bodimo boljši^[10]. Želel bi si, da ta premislek obnovi v nas občutek nujnosti, da bi z božjo milostjo in ob svobodnem velikodušnem odzivu ljudi pridobili mnogo poklicev — kolikor jih Bog hoče — numerarijev, pridruženih, supernumerarijev in duhovnikov Duhovniške družbe sv. Križa.

Svoboda in poklic: to sta dve bistveni razsežnosti človekovega življenja, ki sta neločljivo povezani. Svobodni smo, da ljubimo Boga, ki kliče, Boga, ki je ljubezen, ki polaga v nas ljubezen, da bi ljubili njega in bližnje^[11]. Ta ljubezen nam daje popolno zavedanje našega poslanstva, ki ni ***občasen ali priložnosten apostolat, temveč tak, ki ga opravljamo redno in kot poklic ter ga postavimo za ideal celotnega življenja***^[12]. Ideal ljubezni do Boga in bližnjih nas vodi k temu, da gojimo prijateljstvo z mnogimi ljudmi: ne opravljamo apostolata,

ampak smo apostoli! To je "Cerkev v izhodu", o kateri pogosto govori papež, pri čemer nas opominja na pomen nežnosti, velikodušnosti, osebnega stika.

Ta »Božji poziv verujočim, naj 'krenejo na pot',«^[13] ni strategija, ampak moč samega Svetega Duha, neustvarjene Ljubezni. ***V kristjanu, v božjem otroku, sta prijateljstvo in ljubezen eno: božja luč, ki daje toplino***^[14]. V sedanjih okoliščinah evangelizacije je še toliko potrebneje dati prednost, če je le mogoče, osebnemu odnosu, vidiku, ki je v središču načina izvrševanja apostolata, ki ga je sveti Jožefmarija našel v evangeljskih besedilih. ***Lahko bi rekli, otroci moje duše, da je največji sad dela Opus Dei tisti, ki ga dosežejo njegovi člani osebno, z apostolatom zgleda in zvestega prijateljstva***^[15].

Posredovanje in prejemanje izobrazbe

10. Ko pripravljamo in izvajamo izobraževalne dejavnosti, nas razveseljuje misel na rodovitnost v dušah po božji milosti, ki daje rast (prim. 1 *Kor* 3,6). Poleg tega, da postavljamo na prvo mesto nadnaravna sredstva, je dobro, da si prizadevamo za uporabo razumljivega jezika v pozitivnem in spodbudnem tonu, z zaupnim pogledom na svet, v katerem živimo, ki je naš kraj srečanja z Bogom; da spodbujamo aktivno sodelovanje udeležencev; da pokažemo stvaren vpliv duha Opus Dei v družinskem in družbenem življenju, tako da bo rasla enotnost življenja: pristna krščanska skladnost med tem, kar mislimo, molimo in živimo (prim. *Jn* 4,24; *Rim* 12,1; 2 *Tes* 3,6-15).

11. Za bratstvo ter apostolat prijateljstva in zaupanja so izrednega pomena nekatere kreposti, poleg ponižnosti, veselja in velikodušnosti; potrebno je iskreno zanimanje za

bližnje, tako da jih razumemo, spoštujemo in upoštevamo različna mnenja. Pozitiven ton v pogovorih nam omogoča boljši pristop do vprašanj. Skratka, gre za to, da smo ***sejalci miru in veselja***^[16], kakor nas je učil naš oče, tudi tako, da se v športnem duhu popravimo, če smo namesto miru zasejali kakšen razdor. Naši centri, hiše pridruženih, supernumerarijev in duhovnikov Duhovniške družbe sv. Križa morajo izžarevati privlačno toplino doma (prim. Ps 133 [132] 1; Jn 13,34-35).

Spominjam se miru in vedrine, ki ju je izžarevala že sama prisotnost don Álvaro, ki je živel tisto, kar nas je učil: »Družinsko vzdušje je za nas tako pomembno, da ga vsaka moja hči in vsak moj sin vedno nosi s seboj; tako močno, da ga drugi okoli nas takoj opazijo, in pomaga ustvarjati okolje domačnosti povsod, kjer se nahajamo. To, da smo in se čutimo kot družina, ne temelji na

dejstvu, da živimo pod isto streho, temveč na duhu sinovstva in bratstva, ki ju je Gospod želel že od samega začetka za svoje Delo.«^[17]

12. Gospoda prosim, naj bo posebna skrb posvečena usposabljanju tistih, ki opravljajo osebno duhovno vodstvo, pa naj bodo duhovniki ali laiki, da bi znali predano in uspešno pomagati drugim. Z božjo milostjo morajo pozivati k velikodušnemu sprejemanju spodbud Svetega Duha, ki govori v globini srca (prim. *Mt* 10,20). Dober zgled ter skrbno izpolnjevanje poklicnih, družinskih in družbenih dolžnosti sta neobhodno potrebna, če želimo pomagati bližnjim v hoji za Jezusom. Naš oče nas je učil, da je poklicni ugled, v katerem vidimo resnično služenje, ***trnek ribiča ljudi***^[18]: vera razsvetljuje um in daje smisel življenju, daje nam odkrivati to novo dimenzijo, ki vodi k življenju v Kristusu.

13. Dobro je, da s posebnimi ukrepi spodbujamo stalno strokovno usposabljanje tistih, ki sodelujejo pri vodenju apostolskega dela.

Izpopolnjevati je treba njihove sposobnosti upravljanja in vodenja ljudi ter materialnih sredstev. Veliko odgovornost imamo pri krepitvi krščanske identitete dejavnosti, izboljšanju kakovosti njihovega upravljanja in storitev, ki jih zagotavljajo družbi. Kolegialnost je umetnost, ki je ni mogoče improvizirati: znati poslušati, spremeniti osebno presojo, deliti mnenja z drugimi, računati na najboljše, kar lahko vsak človek prispeva.

V Cerkvi

14. Za uspeh nove evangelizacije je odločilno občestvo med katoličani samimi. Del našega poslanstva v veliki družini božjih sinov in hčera je spodbujanje vzajemnega spoštovanja

med verniki Cerkve in najrazličnejšimi skupinami: ***Poglavitni apostolat, ki ga moramo kristjani uresničevati v svetu in ki je najboljše pričevanje vere, je naš prispevek k temu, da se v Cerkvi občuti vzdušje pristne ljubezni***^[19]. Da bi to dosegli, je treba v vsakem primeru na svoj način okrepiti stik z ljudmi iz drugih cerkvenih ustanov in stvarnosti, premagati morebitne nesporazume, priporočati Gospodu pobude drugih in živeti skupno ponižnost.

15. Velikega pomena za dobro Cerkve in družbe je tudi pomoč duhovnikom in bogoslovcem. Pridruženi in supernumerariji Duhovniške družbe sv. Križa, ki so kot taki v polnosti deležni poklicanosti v Delu, so ključni protagonisti, ki lahko dajo vsem dejavnostim nov dinamizem, pri čemer popolnoma spoštujejo to, da so odvisni edinole od lastnega škofa, ter se držijo okvirov svoje

pastoralne dejavnosti, ki jo običajno opravljajo povsem in neposredno v službi škofije, v katero so bili inkardinirani in ki jo morajo vedno bolj ljubiti.

Vsi verniki Opus Dei so poklicani, da molijo za škofo in duhovnike v njihovi bližini, da so z njimi v pristrčnih in spoštljivih odnosih ter da sodelujejo z njimi v okviru svojih možnosti, vedno v skladu s posvečevanjem svojega strokovnega dela in družinskih dolžnosti.

Duhovnike bom na tem mestu samo spomnil na papeževe besede glede spovedi: sprejemajmo vse, bodimo priče božje nežnosti, vneto spodbujajmo k razmisleku, bodimo jasni, razpoložljivi, preudarni, velikodušni. Z velikodušnim srcem obhajajmo skrivnost neskončnega usmiljenja Boga, ki odpušča^[20].

Prav je, da še naprej izkoriščamo priložnosti za spodbujanje nekaterih

vernikov Prelature, sodelavcev in mladih, da s polno svobodo in osebno odgovornostjo ponudijo svoje sodelovanje pri verouku, pripravah na zakon ali socialnem delu po župnijah in na drugih mestih, kjer obstaja potreba, seveda če so te službe v skladu z njihovim svetnim položajem in laiško miselnostjo, in ne da bi bili v tem kakorkoli odvisni od Prelature. Po drugi strani pa želim posebej omeniti redovnice in redovnike, ki so naredili in delajo veliko dobrega za Cerkev in svet.

Kdor ne ljubi in ceni redovniškega stanu, ni moj dober otrok^[21], nas je učil naš oče. Vesel sem, ko poleg škofijskih duhovnikov pomislim na številne redovnike, katerih poklic je vzcvetel ob toplini Dela.

Da bi bolje služili Cerkvi in skrbeli za duše, je Generalni kongres določil, da se z ustvarjalno domišljijo in fleksibilnostjo preuči, kateri je najboljši način za spodbujanje in

usklajevanje apostolskega dela: na primer, združevanje nekaterih centrov Opus Dei ob določenih priložnostih, da bi prihranili energijo in olajšali družinsko življenje, polno radosti in ljubezni; ali pa vzpostavljanje več opornih točk, *postaj*, primerno nameščenih in fleksibilno organiziranih, da bi bilo mogoče zagotoviti izobraževalne dejavnosti tam, kjer so ljudje, na primer: v ključnih središčih mest, na območjih z visoko gostoto zaposlenosti, v rastočih mestnih okoljih, v šolah in na univerzah.

Novi apostolski izzivi

16. Generalni kongres je ponovil poziv kongresa iz leta 2002, ki ga je don Javier izrazil takole: spodbujati »novo kulturo, novo zakonodajo, novo modo v skladu z dostojanstvom človeka in njegovim ciljem, usmerjenim k slavi božjih otrok v Jezusu Kristusu.«^[22] Vsi verniki

Prelature, mladi svetega Rafaela in sodelavci se morajo čutiti kot protagonisti te nove kulture, ki mora premagati sodobno relativistično mentaliteto. To zahteva od vsakega posameznika, skladno z njegovimi sposobnostmi, temeljito osebnostno, strokovno in doktrinarno usposobljenost ter odločno navzočnost v njemu dostopnih sredinah, z odprtostjo, ki omogoča odnos z vsemi.

Potreben je tudi določen ugled — tisti, ki si ga pridobimo, če druge jemljemo resno — ter osebni *dar jezikov*, ki ga gojimo v želji po nenehni prenovi. Tako spodbujamo empatijo, zaradi katere je krščanski pogled na stvarnost prepričljiv, saj upošteva tudi nemir bližnjega in ne nadvladuje niti se ne zapira v monolog. Spoštovanje dostojanstva vsakega človeka kljub njegovim napakam in skupnega dobrega družbe ter umirjeno in odgovorno

delo v sodelovanju z drugimi državljani poudarjata lepoto in privlačnost krščanskih vrednot na različnih družbenih področjih.

17. Da bi razumeli kompleksnost nekaterih področij družbenega življenja, je potrebna strokovna pomoč; na primer na področjih, kot so: uporaba digitalnih informacijskih in komunikacijskih tehnologij; spremljanje izobraževalnih pobud; institucionalno komuniciranje; upravljanje univerzitetnih projektov; vodenje in upravljanje bolnišnic in klinik; projekti za socialni napredek; ustvarjanje in vzdrževanje premoženjskih skladov. Zahteva po strokovni usposobljenosti je del laiške miselnosti in je vzporedna željam duhovniške duše: izpopolnjevanje stvarstva in soodreševanje.

Za spodbujanje nove kulture je potrebno *izobraževati* strokovnjake,

ki bodo na osnovi krščanske antropologije pripomogli k ustreznemu pristopu k posebej zapletenim vprašanjem, kot so spol, enakost, ugovor vesti, svoboda veroizpovedi, svoboda izražanja, bioetika, načini komuniciranja. Posebej odlično mesto za študij teh vprašanj so univerze in raziskovalni centri.

Poleg tega je dobro z razumnostjo in drznostjo izdelati primeren načrt usposabljanja za vsako osebo, začevši z najmlajšimi, da bi bili njihovi nazori dobro utemeljeni. Ne smemo se umikati v zgolj defenzivno držo, pač pa si moramo prizadevati za oblikovanje ustreznih stališč, se pogovarjati z drugimi, se učiti od vseh in skrbno spoštovati njihovo svobodo, zlasti v zadevah, ki so stvar razprave.

18. Znana je izjava bl. Pavla VI., ki je dejal, da »sodobni človek raje posluša

tiste, ki pričujejo, kot tiste, ki učijo,« in še dodal: »Če poslušajo tiste, ki učijo, je to zato, ker pričujejo.«^[23] V sodobni kulturi potrebujemo obraze, ki naredijo sporočilo verodostojno. Zato je dobro predstavljati privlačna pričevanja o krščanskem življenju v službi bližnjih. Poleg oblikovanja mnenjskih voditeljev je treba spodbujati širjenje informacij o Cerkvi in Prelaturi Opus Dei v njej, tudi prek družbenih omrežij, ki so tako učinkovita, ko želimo hitro doseči na tisoče ljudi. Razvoj teh pobud je odvisen od velikodušnosti in ustvarjalnost tistih, ki zanje skrbijo.

19. Poleg osebnega apostolata prijateljstva in zaupanja je kongres želel izraziti svojo polno podporo korporativnim in osebnim apostolskim dejavnostim. Njihovo apostolsko rodovitnost potrjuje vsestransko izobraževanje, ki ga izvajajo: poučujejo, vzgajajo, odpirajo

pot služenju bližnjim. V našem interesu je, da bi dosegle veliko več ljudi in jih postopoma približevale bogastvu krščanske vere, ki osvobaja strahu in žalosti. Da bi se vera udejanjila v vsakdanjem življenju, potrebujemo izobraževalna sredstva, prilagojena družinam, dijakom, študentom itd. V ta namen je treba ljudi motivirati in jih dobro pripraviti.

20. Evangelizacija družbe in trajnostni razvoj apostolskega dela zahtevata nova izobraževalna središča, v katerih bi bilo mogoče posredovati osebno in krščansko vzgojo staršem in njihovim otrokom od najnežnejšega otroštva naprej. Če je ustanavljanje teh centrov podvrženo zakonodaji, po kateri ne morejo biti oz. bi težko bili korporativna ali osebna dejavnost, lahko kljub vsemu obstajajo pogoji, ki omogočajo prejemanje duhovne

oskrbe s strani duhovnikov
Prelature.

Pomen družine

21. Papež v svoji drugi okrožnici uči:
»Družina neguje prve vzgibe ljubezni
in skrbi za življenje, na primer
pravilne uporabe stvari, reda in
čistoče, spoštovanja krajevnega
ekosistema in varstva vseh živih bitij.
Družina je prostor celostne vzgoje,
kjer se oblikujejo razne ravni, ki so
med seboj tesno povezane.«^[24]
Zorimo postopoma in z naprej
usmerjenim pogledom, polnim
zaupanja: v družinah je treba gojiti
globok čut za krepost upanja.

Treba bo proučiti praktične načine,
kako izboljšati pripravo na poroko,
podpirati medsebojno ljubezen
zakoncev in krščansko življenje v
družinah, poživiti zakramentalno
življenje starih staršev, staršev in
otrok, še posebej pogosto spoved.

Kristus objema ljudi vseh starosti, nihče ni neuporaben ali odveč.

Kongres ceni delovanje študijskih skupin glede izobraževalne, družbene in ekonomske vloge družine, da bi v javnem mnenju ustvarili vzdušje naklonjenosti do velikih družin. Dobro bi bilo okrepiti pozornost do tistih, ki so že povezane z različnimi apostolskimi orodji (vrtci, šole, klubi, univerze, študentski domovi).

Družinsko usmerjanje, ki ga je don Javier močno spodbujal, ostaja prednostna naloga, saj učinkovito prispeva h krepitvi medsebojne ljubezni zakoncev in njihove odprtosti za življenje, ter omogoča, da iz stvarnosti naravne družine preidemo v radost družine kot krščanskega duhovnega prostora. Številne pobude dosežejo vse več mladih družin in opravlja se vsestransko izobraževalno delo. Na

ta način veliko ljudi odkrije lepoto zakramenta zakona, ki je podoba zedinjenja Kristusa z njegovo Cerkvijo (prim. *Ef* 5,32): po zakramentu vstopata v domove mir in veselje Svetega Duha. V medsebojni ljubezni staršev, kakor v bogoslužju in v občestvu Cerkve, »izkušamo božjo ljubezen (...); Bog nas je prvi vzljubil in ljubi nas prvi še naprej; zato lahko tudi mi odgovorimo z ljubeznijo.«^[25]

22. Kongres želel pokazati na apostolsko področje, ki ima v zadnjih letih velik pomen: spodbuditi je treba rast vere in izobraževanje številnih priseljencev iz katoliških držav (na primer Filipinov, Latinske Amerike, Poljske itd.) in jim nuditi osebno izobraževanje. To jim pomaga razviti svojo lastno identiteto, poleg tega pa postanejo za državo gostiteljico pravi kvas evangelizacije (prim. *Lk* 13,20). Več deset cerkva po vsem svetu, ki so jih škofje zaupali duhovnikom,

inkardiniranim v Prelaturi,
učinkovito podpira to delo, pri čemer
sledijo pastoralnim načrtom
škofijskih ordinarijev, katerim
pripadajo.

Delo v naših rokah

23. Spodbujanje dejavnosti ni samo
stvar numerarijev in pridruženih:
primerno je, da imajo odgovornost in
pomoč pri tem tudi supernumerariji
in supernumerarije: Delo morajo
čutiti kot nekaj svojega, kot še enega
otrok več. Kot je nekoč rekel naš oče:

***Vsi skupaj bomo obrisali veliko
solz, pomagali bomo k večji
kultiviranosti; podarili bomo
veliko miru, preprečili bomo veliko
sporov in veliko bojev; pripomogli
bomo k temu, da si bodo ljudje
pogledali v oči s plemenitostjo
kristjanov, brez sovraštva.***^[26]

Dobro je, da moji otroci
supernumerariji prizadevno
sodelujejo pri delu sv. Rafaela,

katerega ***neposredni cilj*** je nuditi ***celostno vzgojo***^[27]. Normalno je, ponekod celo običajno, da supernumerariji ustanavljajo in vodijo mladinske klube in druge izobraževalne iniciative.

Kot rezultat dobro usvojene izobrazbe, brez togosti ali pritiskov, lahko, kadar je to razumno in primerno, supernumerariji sodelujejo z Bogom pri porajanju poklicev numerarijev in pridruženih; v ta namen molijo zlasti za svoje otroke, pri čemer povsem spoštujejo osebno svobodo in vse prepuščajo v božje roke.

V delu svetega Gabriela bi bilo treba na več krajih povečati število supernumerarijev, zadolženih za skupine, skrbnikov, in tistih, ki redno izvajajo duhovno vodenje; pri organizaciji duhovnih vaj bi se bilo treba bolj nasloniti nanje; jih spodbujati k opravljanju apostolata

tam, kjer še nimamo centra; v delovne skupine in skupine za določene apostolske iniciative je treba bolj aktivno vključevati pridružene in supernumerarije. Za lažje usposabljanje naj imajo na voljo ustrezna gradiva v različnih jezikih.

Apostolat med mladimi

24. Generalni kongres je izpostavil pomen dela svetega Rafaela, ki je ***punčica našega očesa***^[28].

Predlagano je, da se daje prednost splošnim in posebnim ukrepom, ki pripomorejo k razvoju vsakršnega dela z mladimi in, po božji milosti, k velikemu številu poklicev mladih numerarijev in pridruženih. Vsi verniki Prelature in člani Duhovniške družbe sv. Križa naj premislijo, kako bi lahko dosegli — z molitvijo, mrtvičenjem in dejanji — veliko več mladih ljudi.

Pri vzgoji fantov in deklet v delu svetega Rafaela je jasna prednostna

naloga, da jim pomagamo biti **duše molitve**^[29], tako da jim na praktičen način pokažemo, kako se pogovarjati z Bogom in kako ga poslušati. Odkrivajo naj tudi človeško in nadnaravno vrednost pravega prijateljstva, pomembnost učenja, branja in strokovne odličnosti v služenju Cerkvi in družbi. Med krepostmi, ki jih je treba spodbujati pri mladih, je kongres poudaril srčnost in trdnost, zmernost (na primer za razumno in trezno uporabo tehnologij) in vse, kar razvija duha služenja. Mladim je treba pomagati najti razlog za njihovo vero in jih privedi do uvida praktičnih posledic, ki jih ima hoja za Jezusom v njihovi družini, v družbi prijateljev in na družbenih omrežjih.

25. Lepo je pomagati mladim in njihovim staršem, da se naučijo ceniti in odkrivati privlačnost popolne izročitve Gospodu z nedeljenim srcem, in jim obenem

pokazati lepoto poklicanosti k oblikovanju krščanske družine. V centrih svetega Rafaela, kjer se opravlja delo s študenti, je dobro obravnavati različne vidike skupne hoje fanta in dekleta ter zakonske zveze in pri tem uporabiti različne vire, na primer: pričevanja supernumerarijev, tečaje družinskega usmerjanja za samske, predavanja in posnetke, koristno branje. Nujna potreba po pričevanju večjega števila krščanskih družin nas vabi, da stopamo na to pot poklicanosti, še pred skupno hojo fanta in dekleta, s pristnim spoštovanjem in globoko vero v evangelizacijsko poslanstvo krščanske družine, ki je »skupnost vere, upanja in ljubezni«^[30].

26. Z navdušenjem nadaljujmo apostolsko delo s študenti in zaposlenimi mladimi ljudmi, samskimi ali nedavno poročenimi, ter izkoristimo njihovo

usposobljenost, ki so jo prejeli v številnih apostolskih iniciativah, zlasti v šolah, klubih in centrih svetega Rafaela. V tem smislu bi bilo koristno profesionalizirati *alumni* združenja, se dela lotevati s podjetnostjo in ustvarjalnostjo, razvijati privlačne metode, ki zagotavljajo kontinuiteto pri delu svetega Gabriela, spodbujati sodelovanje mnogih ljudi kot sodelavcev.

27. Pri izobraževalnih dejavnostih svetega Rafaela in svetega Gabriela je dobro podpirati izvrševanje duhovnih in telesnih del usmiljenja in na ta način slediti nauku Cerkve, izkušnjam svetega Jožefmarija ter zgledom in besedam papeža Frančiška. Osebne dejavnosti in pobude, povezane s solidarnostjo, služenjem pomoči potrebnim in z družbeno odgovornostjo niso nekaj obrobne ali odvisnega od okoliščin, temveč se nahajajo v samem jedru

evangelija. Poglavljanje v družbeni nauk Cerkve, na primer preko tečajev in predavanj, bo v pomoč predvsem v okoljih z večjo socialno neenakostjo.

28. Univerze, ki so apostolske dejavnosti, morajo še naprej pospeševati raziskave z mednarodnim vplivom in ustvarjati možnosti za sodelovanje s svetovno znanimi izobraženci. To delo bo pomagalo razviti znanstvene paradigme in konceptualne modele, skladne s krščanskim pogledom na osebo, s prepričanjem, da družbe potrebujejo te perspektive za spodbujanje miru in socialne pravičnosti. Ta odnos služenja vsem se odraža seveda tudi v prijateljskih odnosih s kolegi z drugih univerz.

Nekatere prednostne naloge

29. Poleg vse bližjega začetka stalnega apostolata Prelature v novih državah kongres predlaga, da se

apostolat usmeri v nekatera področja, kjer že delujemo, in ki imajo velik vpliv na prihodnjo podobo družbe, saj se tam nahajajo mednarodne organizacije ali vodilni intelektualni centri.

Kongres vabi, da v dobro Cerkve in duš nadaljujemo z objavljanjem in razširjanjem zbranih del svetega Jožefmarija in z ustreznimi zgodovinskimi raziskavami.

Konkretno predlaga, da se z različnih zornih kotov (npr. z akademskega, teološkega, sociološkega, duhovnega itd.) razvija osrednji vidik sporočila svetega Jožefmarija, in sicer, da je delo božjih otrok kot *tečaj* svetosti ter naravno okolje apostolata s številnimi posledicami za Cerkev in družbo.

30. Sem že pri koncu. Po branju teh strani si boste morda zastavili vprašanje: ob vseh teh sklepih, do katerih je prišel kongres, katere so

prednostne naloge, ki nam jih
Gospod nalaga v tem zgodovinskem
trenutku sveta, Cerkve in Dela?

Odgovor je jasen: najprej je treba z
rahločutnostjo zaljubljenih negovati
našo povezanost z Bogom, začenši s
kontemplacijo Jezusa Kristusa, ki je
obličje Očetovega usmiljenja.

Program svetega Jožefmarija je
vedno veljaven: ***Da bi iskal***

***Kristusa. Da bi našel Kristusa. Da
bi ljubil Kristusa***^[31]. Apostolsko delo
Opus Dei je in mora vedno biti
preobilje našega notranjega življenja.
To so trenutki, moje hčere in sinovi,
ko moramo bolj in bolj prodirati v
pot kontemplacije sredi sveta.

31. Cerkev je že pred desetletji
usmerila svojo materinsko pozornost
na dve prednostni nalogi: družino in
mladino. Tudi mi hočemo kot *delček*
Cerkve podpirati vnemo zadnjih
papežev, da bi se družina odzvala z
vsak dan večjo zvestobo na ljubeče
načrte, ki jih je Bog pripravil zanjo.

Hkrati pa moramo pomagati vsem mladim, da bi njihove sanje o ljubezni in služenju postale vesela resničnost. Sklepi kongresa najdejo v spremljanju družin in mladih silnico, iz katere je moč potegniti veliko praktičnih učinkov v našem vsakdanjem apostolskem delu.

Poleg teh prednostnih nalog bi želel poudariti, da moramo vsi razširiti svoje srce — prosimo Gospoda, naj nam da srce po njegovi meri —, da bi vanj lahko vstopile vse potrebe, bolečine in trpljenje moških in žensk našega časa, zlasti najšibkejših. V današnjem svetu ima revščina veliko različnih obrazov: bolni in starejši, s katerimi se ravna brezbržno, osamljenost, ki jo doživljajo številne zapuščene osebe, drama beguncev, beda, v kateri živi večji del človeštva, in ki je pogosto rezultat vnebovpijočih krivic. Nič od tega nas ne sme pustiti ravnodušnih. Vem, da bodo vse moje hčere in vsi moji

sinovi aktivirali »iznajdljivost ljubezni«^[32], da bi vsem svojim bratom v stiski prinesli balzam božje nežnosti: ***Ubogi, je dejal tisti naš prijatelj, so moja najboljša duhovna knjiga in glavni namen mojih molitev. Trpim zaradi njih in z njimi trpim zaradi Kristusa. In ker trpim, razumem, da ga ljubim in da jih ljubim.***^[33]

32. Kongres je želel sklepe, ki sem vam jih pravkar posredoval, položiti v roke Device Marije. Samo po njeni materinski priprošnji bomo mogli nadaljevati to vznemirljivo poslanstvo, ki nam je zaupano kot učencem Jezusa Kristusa. Ona je *Mater pulchræ dilectionis*, Mati lepe ljubezni (prim. Sir 24,24), katere praznik je po koledarju Prelature danes, 14. februarja^[34]. Na ta dan leta 1930 je Bog sv. Jožefmariju dal spoznati poklicanost žensk v Opus Dei, leta 1943 pa, kakšno je mesto duhovnikov. Na ta način je bila bolj

poudarjena edinost Dela, edinost

organizirane

neorganiziranosti^[35] predvsem pa
edinost, rojena iz ljubezni, iz skrbi, ki
jo izkazujemo drugim, otroci nje, ki
je **Božja in naša Mati**^[36].

Ko smo se danes s pesmijo *Te Deum*
zahvalili pred slovesno

izpostavljenim Najsvetejšim, sem

mislil na vas. **Obhajilo, združenje,**

povezava, zaupanje: Beseda, Kruh,

Ljubezen^[37]. Ob misli, da se mora

Jezus Kristus, ki je zdaj skrit **v Kruhu**

in Besedi, vrniti ob koncu časov, sem

ga prosil, naj nam pomaga in vas vse

priporočil njegovemu usmiljenju.

33. Moje hčere in sinovi, če se bo kdo

na tem tako lepem, a obenem tako

izmučenem svetu kdaj počutil sam,

naj se zaveda, da oče moli zanj in da

ga v občestvu svetnikov zares

spremlja ter nosi v svojem srcu. V

zvezi s tem bi rad spomnil, kako

liturgija opeva Jezusovo darovanje v

templju, praznik, ki smo ga praznovali 2. februarja: zdelo se je, pravi, da je Simeon nosil Jezusa v naročju, v resnici pa je bilo obratno: »*Senex puerum portabat, Puer autem senem regebat*«^[38] — starček je držal Dete Jezusa, vendar pa je bil Jezus tisti, ki je nosil starčka in ga vodil. Tako Bog nosi nas, čeprav zmoremo včasih zaznati le težo duš; tako nas nosi po ***blagoslovljenem občestvu svetih***^[39].

Per singulos dies, benedicimus te, vsak dan ti hočemo z vso Cerkvijo prepevati hvalo, Gospod, »vsak dan«, kot je rad ponavljal don Javier, zvesti sin sv. Jožefmarija in bl. Álvara; zvesti sin, je govoril, ki se v vsakodnevnem boju pusti prevzeti božji ljubezni. Svojo dušo dvigam k trikrat svetemu Bogu, po rokah Device Marije, Matere Ljubezni, ki se daje brez omejitev: daj, Gospod, da iz vere v tvojo Ljubezen živimo vsak

dan z vedno novo ljubeznijo v
veselem upanju.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš oče

Rim, 14. februar 2017.

Praznik Svete Marije, Matere lepe
ljubezni.

Copyright © Prælatūra Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(Kakršnokoli javno objavljajanje, delno
ali v celoti, brez izrecnega
pooblastila ni dovoljeno.)

(Pro manuscripto)

[1] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 132.

[2] Prim. Frančišek, Apost. spod. *Veselje evangelija*, 24. 11. 2013, *incipit*.

[3] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 833.

[4] Sv. Janez Pavel II., homilija, 23. 3. 1980. Prim. Drugi vatikanski koncil, Past. konst. *Gaudium et Spes*, št 22.

[5] Prim. Rimski misal, 1. *hvalospev svetnikov*.

[6] Don Javier, Pismo, 28. 11. 2002, št. 18, v: *Družinska pisma V*, št. 125. Prim. Navodilo 31. 5. 1936, št. 66.

[7] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja*, 6. 2. 1967, v: *Noticias* 1967, str. 84 (AGP, knjižnica, P02).

[8] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 67.

[9] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z meditacije* 1. 4. 1962 (AGP, knjižnica, P09, str. 46).

[10] Sv. Jožefmarija, *Navodilo*, 8. 12. 1941, opomba 122.

[11] Prim. Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 270.

[12] Sv. Jožefmarija, *Navodilo*, maj 1935/14. 9. 1950, št. 15.

[13] Frančišek, Apost. spod. *Veselje evangelija*, 24. 11. 2013, št. 23.

[14] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 565.

[15] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 11. 3. 1940, št. 55.

[16] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 30.

[17] Bl. Álvaro, pismo, 1. 12. 1985, v *Družinska pisma I*, št. 204.

[18] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 372.

[19] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 226.

[20] Prim. Frančišek, prim. Apost. pismo *Usmiljenje in usmiljenja potrebna*, 20. 11. 2016, št. 10.

[21] Sv. Jožefmarija, *Navodilo*, maj 1935/14. 9. 1950, opomba 5.

[22] Don Javier, *Pismo*, 28. 11. 2002, št. 11, v: *Družinska pisma V*, št. 118.

[23] Bl. Pavel VI., Apost. spod. *Evangelii nuntiandi*, 8. 12. 1975, št. 41.

[24] Frančišek, Okr. *Laudato si'*, 24. 5. 2015, št. 213.

[25] Benedikt XVI., Okr. *Bog je ljubezen*, 25. 12. 2005, št. 17; prim. 1 Jn 4,10.

[26] Sv. Jožefmarija, *Zapiski z družinskega srečanja* 18. 4. 1974, v:

Kateheza v Ameriki (1974), I. del, str. 549 (AGP, knjižnica, P04).

[27] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 24. 10. 1942št. 3.

[28] *Prav tam*, št. 70.

[29] *Prav tam*, št. 5.

[30] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 2204.

[31] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 382.

[32] Sv. Janez Pavel II., Apost. pismo *Ob začetku novega tisočletja*, 6. 1. 2001, št. 50.

[33] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 827.

[34] Prim. Kongregacija za bogoslužje in disciplino zakramentov, odlok 626/12/L, 10. 11. 2012.

[35] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, št. 19.

[36] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 11.

[37] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 535.

[38] Bogoslužni molitvenik, večernice
na praznik Jezusovega darovanja
odpev *ad Magnificat*.

[39] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 56.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-14-februar-2017/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-14-februar-2017/) (10. Avg. 2025)